

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2579/2023
11.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирко Шоћ, адвокат из ..., против туженог Града Кикинда, кога заступа Милица Кулићан, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиње изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 711/23 од 29.03.2023. године, у седници одржаној 11.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 711/23 од 29.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П1 199/22 од 19.01.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је у целости тужбени захтев тужиље. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде штете за неисплаћене зараде за период од 21.01.2018. године до 21.08.2019. године исплати износ од 727.348,37 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачно опедељеног месечног износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке, као и да за исти период тужиљи на износе неисплаћених зарада уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 151.595,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 711/23 од 29.03.2023. године, ставом првим изреке, преиначио пресуду Основног суда у Кикинди П1 199/22 од 19.01.2023. године, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде штете због неисплаћене зарде за период од 21.01.2018. године до 21.08.2019. године исплати износ од 727.348,37 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачно опедељеног месечног износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке, као и да за исти период тужиљи на износе неисплаћених зарада уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље да се обавезе тужени да јој на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 151.595,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 69.000,00 динара и трошкове жалбеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиље неоснована.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код туженог од 2009. године. До 2017. године радила је у писарници на радном месту ..., да би у току те године била премештена у ... службу - Одсек ... у Секретаријату за ... послове, које је те године и угашена. Решењем Градске управе Града Кикинда од 17.11.2017. године тужила је остала нераспоређена почев од 17.11.2017. године из разлога укидања уже организационе јединице услед доношења новог Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији од 11.10.2017. године и непостојања радног места на које може бити распоређена у складу са стручном спремом. Против овог решења тужила је изјавила жалбу која је одбијена решењем Жалбене комисије Града Кикинда од 08.12.2017. године. Тужила је против наведеног решења поднела тужбу Управном суду, који је пресудом од 22.11.2019. године, поништио решење Жалбене комисије од 08.12.2017. године. У поновном поступку Жалбена комисија је 13.01.2020. године донела ново решење којим је поново одбијена као неоснована жалба тужиље изјављена против решења о нераспоређивању, које је потврђено. Против овог решења тужила је 07.02.2020. године поднела тужбу Управном суду. Овај поступак је у току. Решењем туженог од 19.01.2018. године, које је исправљено решењем од 08.02.2018. године, утврђено је да тужили, која је на основу решења од 17.11.2017. године остала нераспоређена, због престанка потребе за радом службеника из разлога измене Правилника, престаје радни однос по сили закона отказом са 22.01.2018. године, протеком рока од два месеца од коначности решења којим је утврђено да је службеник нераспоређен. Против овог решења тужила је поднела тужбу Управном суду који је пресудом од 22.05.2020. године, која је исправљена решењем од 23.07.2020. године, тужбу тужиље уважио и поништио решење туженог од 19.01.2018. године. Пресуда је постала правноснажна 22.05.2020. године и извршна 22.06.2020. године. Тужила се запослила код другог послодавца 22.08.2019. године. За утужени период од 22.01.2018. године до 21.08.2019. године неисплаћене нето зараде тужиље износе укупно 727.348,17 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом чланова 164. и 191. Закона о раду усвојио тужбени захтев и обавезао туженог на исплату накнаде штете настале у утуженом периоду у висини утврђеној вешачењем. По становишту тог суда, у ситуацији када постоји правноснажна и извршна пресуда Управног суда од 22.05.2020. године којом је поништено решење туженог од 19.01.2018. године којим је тужили престао радни однос код туженог по сили закона, тужили припада право на накнаду штете у висини изгубљене зараде.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, налазећи да тужила нема право на накнаду штете у висини неисплаћене зараде за тражени период. Ово из разлога што је тужили као нераспоређеном државном службенику радни однос престао по сили закона, у смислу члана 131. Закона о државним службеницима.

Заузето правно становиште другостепеног суда је по налажењу Врховног суда правилно.

Право на накнаду штете из члана 191. став 1. Закона о раду припада запосленом коме је, по одлуци суда, радни однос престао без правног основа. Одредбом члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима, прописано је да државном службенику по сили закона престаје радни однос ако је нераспоређен а не буде премештен на друго радно место наредног дана од протеча два месеца од кад је постао нераспоређен.

У конкретном случају, тужиљи радни однос за сада није престао без правног основа. Решењем од 17.11.2017. године, коначним у управном поступку, утврђено је да је тужиља нераспоређена а против овог решења тужиља је покренула управни спор који је у току. Стога је по налажењу овог суда радно-правни статус тужиље као нераспоређеног државног службеника још увек остао нерешен, а решење о престанку радног односа је само декларативне природе, будући да се доноси протеклом периодом од два месеца од дана кад је тужиља постала нераспоређена, по сили закона. Правилан је стога закључак другостепеног суда да је преурањен захтев тужиље за исплату накнаде штете у висини неостварене зараде из разлога што за сада тужиљи није престао радни однос без правног основа.

Правилна је и одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом члана 153. и 154. Закона о парничном поступку.

На основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић